Recensie: Fight night ****1/2

HetPaleis
vrijdag 17 mei 2024

foto © Michiel Devijver

Recensie:
In 2013 creëerde Ontroerend goed al Fight night. 11 jaar later, omdat het hét verkiezingsjaar bij uitstek is in binnen- en buitenland staat een herwerkte versie op de planken die nog steeds volle zalen weet te trekken zoals in hetpaleis. Op een vrijdagavond in Antwerpen bleek 49% echter niet betaald te hebben om deze avond waarbij de stem van het publiek en dus ook de meerderheid centraal stond, mee te maken.

De eindconclusie van Fight night was glashelder. Tijdens onze voorstelling bleek de meerderheid die de uitkomst van de stemming naar haar hand zette een vrouw (62% in het publiek was vrouw) van onder de 18 (32% van het publiek was jonger dan 18) met een bruto maandloon onder de 1.000 euro (goed voor 42% van de toeschouwers: er zaten dan ook veel jongeren in de zaal), stemden zij dat een minderheid de zaal moest verlaten (wat ook gebeurde omdat 51% hiervoor gestemd had) en bleken die mensen die daarvoor kozen zichzelf nochtans niet als een beetje racistisch, ook niet een beetje seksistisch en zelfs niet een beetje gewelddadig identificeren (69% van de aanwezigen). Om kort te gaan, wij distantiëren ons volledig van het eindresultaat omdat we ons helemaal niet terugvinden in bovenstaand profiel.
Sterk is Fight night van begin tot einde omdat de voorstelling aantoont hoe wisselvallig het publiek is. Hoe anders kan je verklaren dat Julia puur op basis van haar looks 41% van de stemmen achter zich krijgt en daarna wanneer iedereen het woord mag nemen, daar totaal niet meer aan geraakt maar onder de 30% blijft hangen? Het is zoals de voorstelling ook stelt, elke keer je iets zegt kan dat alleen maar voor een verlies aan kiezers betekenen. Wat verklaart waarom andere kandidaten het publiek paaien, gewoon op de vlakte blijven over wat hun standpunt of strategie nu precies is of complete onzin uitkramen zoals 'Als je gaat zwemmen heb je een zwembroek nodig. Als je gaat skiën niet.'
Consequent stemden wij voor Julia (Ghysels). Niet omdat wat ze zei altijd ons ding was. Dat ze zich richtte tot de intellectuelen onder ons, konden we bijvoorbeeld wel smaken. Maar vooral: haar quote dat haar stemmers vanavond 'wit' zijn was er zo boenk op. Het was de meest gevatte en correcte repliek van de avond, dat nog maar eens fijntjes het pijnpunt van de podiumkunsten in Vlaanderen blootlegt: dat het vooral witte mensen zijn die je in het publiek aantreft. Al heel vroeg op de avond wist ze dat een stem het ook soms kan verpesten.
Dat ze later de idealistische kaart trok, vond helemaal aansluiting bij hoe wij graag naar de wereld kijken. Idealistisch, goed wetende weliswaar dat zo'n visie gedoemd is om te verliezen. Dat achteraf ook bevestigd zien, dat je de massa niet (langer) op 1 en dezelfde lijn kan krijgen, viel binnen onze verwachtingen. Soms wil

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

je ook gewoon – masochistisch als we zijn – de pijn van het voorspelbare verlies voelen. Groots was Julia dan ook in hoe ze afscheid nam van het publiek, toen ze overtuigd van haar idealen vaststelde dat het ook nu weer niet zou lukken en de handdoek in de ring gooide voor ze haar (trouwe) stemmers bedankte. Dat vonden wij samen met vele anderen zo indrukwekkend, dat ze terecht een stevig afscheidsapplaus kreeg.

Michaël (Pas) van zijn kant had in de eerste ronde zijn looks duidelijk niet mee. Hij stelde dat alle kiezers gelijk zijn. Hij niet in hokjes denkt en richtte zich in zijn 'hoe het publiek paaien'-speech tot het 'hoog cultureel publiek' in Antwerpen, als speelde hij zijn underdog-rol ook maximaal uit toen ie stelde getrouwd te zijn als witte cis heteroman. Anno 2024 kan je als je die karakteristieken bezit, inpakken, dacht ie. Maar hij won er wel degelijk stemmen mee want zijn oorspronkelijke fanbasis van 10% werd ruim verdubbeld tot 23% van de toeschouwers waardoor hij in die ronde derde eindigde na Prince (K. Appiah) (28%) en Mil (Sinaeve) (25%). Toch werd ie onherroepelijk als eerste buiten gekegeld toen de anderen hun stemmen combineerden zodat hij alsnog het laagste percentage stemmen vertegenwoordigde. Of hoe uitsluiting altijd deel heeft uitgemaakt van het democratische spel (zelfs bij de antieke Grieken werden er namen op potscherven gekerfd van politieke tegenstrevers die als hun naam het meest voorkwam voor 10 jaar uit Athene verbannen werden…), of je dat nu fijn vindt of niet. Dat dat bitter aanvoelt, zeker wanneer blijkt dat hij achter dezelfde waarden staat (van een leider) waar de meerderheid van het publiek zich in kan vinden, hoeft niet te verbazen.

Ook niet dat de einduitslag een groot deel van de kiezers niet of onvoldoende vertegenwoordigt. Want wat bleek halfweg Fight night? Dat de meerderheid van het publiek (54%) de meerderheid niet vertrouwt maar een minderheid (46%) dat wel over de meerderheid doet. Of hoe Ontroerend goed zo weer voor een heerlijke mindfuck zorgde. Want inderdaad, ook wij stemden (als deel van de meerderheid) dat we de meerderheid niet vertrouwden. Toen al bleek zich aan te kondigen dat, hoe en waarom we de einduitslag die ons totaal niet zou liggen, zouden verwerpen.

Fight night toont kortom slim gespin, hoe het politieke spel (oneerlijk volgens de meerderheid: 37%) gespeeld wordt op het scherpst van de snee waar allerlei technieken gebruikt worden om het publiek mee te bespelen. En zoals dat gaat bij alles wat op kinderspel lijkt, worden zo nu en dan de spelregels ook wel eens veranderd, wat voor een plottwist links en rechts zorgt, zodat een wit konijn zich kan aandienen dat echter al vroeg geslacht zal worden.

< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.